

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania S. w D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i ustalenie płatnika składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 marca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego S. L. na rzecz pozwanego 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 9 marca 2016 r. oddalił apelację pozwanego (skarżącego) S. L. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z 28 września 2015 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 16 marca 2015 r., stwierdzającej, że J. P. był pracownikiem pozwanego od 8 listopada 2012 r. do 21 listopada 2013 r. Pozwany zarzucał, że nie był pracodawcą, gdyż była nim spółka z o.o. K.. Sąd Okręgowy stwierdził, że to pozwany był rzeczywistym pracodawcą. J. P. nie był też u niego pracownikiem tymczasowym, bo pozwany nie był pracodawcą użytkownikiem. Spółka nie występowała jako agencja pracy tymczasowej. Sąd Apelacyjny potwierdził to rozstrzygnięcie. Wskazał, że dokument

umowy o pracę nie jest niepodważalnym dowodem. Umowa o pracę ze spółką faktycznie nie była realizowana. Czynności faktyczne świadczą o istnieniu stosunku pracy między pozwanym i J. P.. Nigdy nie doszło do powstania stosunku pracy między tym pracownikiem a spółką. Pracownik nie był też zatrudniony w spółce jako pracownik tymczasowy. Spółka nigdy nie prowadziła działalności jako agencja zatrudnienia i jej wpis do Krajowego Rejestru Agencji Zatrudnienia został wykreślony.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – którą ujęto w następującym pytaniu:

Czy w świetle art. 23¹ kodeksu pracy dochodzi do przejścia części zakładu pracy, gdy pracodawca deleguje swoje zadania innemu podmiotowi?.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane zagadnienie nie jest uprawnione w tej sprawie, gdyż oderwane jest od podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia.

Warunkiem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie pierwszej przesłanki przedsądu, jest to, że istotne zagadnienie prawne „występuje w sprawie” (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Wprawdzie w sprawie był zarzut naruszenia art. 23¹ k.p., to jednak w ogóle nie decydował o rozstrzygnięciu.

O wyniku sprawy decydowało ustalenie, że pracodawca był tylko jeden i był nim pozwany.

Natomiast warunkiem zastosowania art. 23¹ k.p. jest zmiana pracodawców, czyli pracodawcy pierwotnie zatrudniającego pracownika i kolejnego pracodawcy - w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę przejmującego zakład pracy lub jego część.

W sprawie ustalono stosunek pracy tylko z jednym pracodawcą. Nie ustalono przejścia zakładu pracy lub jego części na spółkę.

Takie są ustalenia faktyczne i wiążą w ocenie podstawy przedsądu (art. 398¹³ § 2 k.p.). Istotne zagadnienie prawne jako podstawa przedsądu nie może być oderwane od ustaleń stanu faktycznego, na których oparto zaskarżony wyrok. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi z ograniczeniami wynikającymi z art. 398¹³ § 2 k.p.c. a także z art. 398³ § 3 k.p.c. Granicę ustaleń faktycznych stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed Sądem powszechnym.

Ustalenia faktyczne w sprawie dotyczą kwestii podstawowych, czyli woli stron. Sąd ustalił, że umowa jako dokument nie miała znaczenia. Rzeczywisty stosunek pracy wynikający z faktycznej jego realizacji istniał między skarżącym i zatrudnionym pracownikiem. Nigdy nie doszło do powstania stosunku pracy między pracownikiem a spółką. Taka umowa nie była realizowana. Czyli Sąd ustalił i ocenił, że jedyna umowa (nawet dorozumiana) - jedyny stosunek pracy istniał między skarżącym i zatrudnionym. Takie są ustalenia. Oznacza to, że nie ma miejsca na sformułowane zagadnienie prawne.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono stosując odpowiednio art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.